

³¹"Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, ³²de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait." ³³Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” ³⁴Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismeresz engem.”

Kedves Testvéreim!

Gyerekkoromban nagyon szerettem a kávéba mártott kockacukrot. Amikor vendégek érkeztek, akkor előkerült a cukor és jutott nekünk is. Viszont amikor a kávé kóstoltam meg, azt nagyon rossznak tartottam. Meg is fogalmazódott, hogy ha felnőtt leszek, akkor én biztosan nem fogok kávé inni. Aztán jött az egyetem...

Csak egy nagyon egyszerű példa akart ez lenni arra, hogy meddig tartanak az ember elhatározásai. De nemcsak függőségeinkkel kapcsolatban bukunk el. Többször elhatároztam, hogy rendszeresen sportolok. Egy hét után már jól is esett. Aztán eltelt egy hónap, két hónap, és megszokottá vált, hogy minden reggel edzek kicsit. Majd jött egy reggel, amikor úgy gondoltam, hogy megérdemlek egy kis pihenést, majd a következő reggelen is, és így ment sokáig. Vagy ott a Biblia olvasása. Még sohasem olvastam a Bibliát. Mármost, úgy, hogy folyamatosan, mint egy regény, az elején kezdve, a végéig. Pedig elhatároztam, és ment is egy darabig. Mózes öt könyve egyvégtében kipipálva, jött még mellé Józsué, Bírák, Rúth, Sámuel két könyve, de a királyok könyvénel kudarcot vallottam. Elhatározások, fogadalmak sok-sok dologgal kapcsolatban születnek meg bennünk, a gyerekneveléstől kezdve az emberi kapcsolatokig. Én biztos, hogy nem fogom... vagy én biztosan így fogom... pedig már, amikor kimondjuk ezt a biztos szót, akkor tudjuk, hogy nem biztos.

Jézus szenvedéstörténetének számomra egyik legemberibb, tanítványokkal kapcsolatos sztorija mai alapigénk, illetve az egész Péter történet.

Simon Péter, a halász. Péterre én mindig úgy gondolok, mint egy alapvetően nagyon okos, ugyanakkor mégis nagyon egyszerű emberre, aki folyamatosan rácsodálkozik Jézusra a három év alatt, míg vele jár. Ő az a tanítványok közül, aki a megmondó ember, aki kimondja a közösség véleményét. Péter kapcsolata Jézussal egészen különleges, baráti kapcsolat. Mer Jézussal beszélgetni, és ha úgy érzi kell, akkor vitatkozni is.

Simont, Jóna fiát nem könnyű meggyőzni az igazságról. Megvan a maga véleménye. És még akkor is képes vitába szállni Istennel, ráadásul már a pünkösd események, tehát a Szentlélek kitöltése után, amikor maga Isten utasítja látomásban. Sőt amikor a látomás után elmélkedik magában, egy másik kijelentést is kap, hogy férfiak érkeznek hozzá. Ezt mondja neki Isten: Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket! – Semmit ne tétovázz... ez a félmondat azt mutatja számomra, hogy Isten jól ismeri Pétert. Mai alapigénkben pedig az is kiderül, hogy mennyire jól: még saját magánál is jobban.

"Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát ³²de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait." ³³Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” ³⁴Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismeresz engem.”

Nézzük először a neveket:

Simon, Simon – kétszeres megszólítás, ráadásul Péter régi nevén. Maga Jézus adta neki a Péter nevet, akkor miért nem azt használja?

Ha megfigyeljük az evangéliumokat, akkor Jézus egyetlen egy helyen szólítja Péternek tanítványát, mindenhol máshol Simon. Ez az egy hely pedig éppen mai alapigénk második részében van. Egyébként még a már említett látomásnál szólítja meg Péterként a mennyei hang az ApCsel-ben. A Péter név Simon új neve, Jézustól kapott neve, az új életben járást jelenti: köszikla, amelyen felépül az egyház. Amikor Jézus Simonként szólítja meg, akkor ezzel utal arra, hogy még mindig ott az ó embere. A Simon név azt jelenti egyébként, hogy meghallgatás. Vajon meghallotta-e Simon, eljutott-e a tudatáig mindaz, amiről Jézus beszél neki?

Múlt vasárnap a Becses-en a nevekről beszélgettünk, a keresztelésünkre emlékeztünk. A keresztelés az új életben járást jelenti, azt, hogy Isten nevünkön szólított, hogy ismer bennünket. Vajon mi meghallgatjuk-e őt, azt az üzenetet, amit ő nekünk, személy szerint nekem és neked mond. Nem egyszerűen hallani, hanem meghallani.

Simon, Simon, íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát...

Döbbenetes szavak ezek. Ószövetségi gondolatok – mondhatnánk. Ismerjük Jób történetét, ahol a Sátán kikéri Jóbot Istentől. És Isten adja, és a Sátán mindent megtehet, elveheti mindenét, nemcsak a vagyonát, a gazdagságát, hanem még a gyerekeit is. A Sátán kikért titeket – a tanítványokat, téged Péter. Miért engedi ezt Isten? Miért szolgáltat ki bennünket a Sátánnak, miért van egyáltalán Sátán?

Az ember hajlamos ezekre a kérdésekre, mert igazságtalannak érzi, hogy ő próbálkozik jó életet, csendes nyugodt, lehetőleg Istenre figyelő életet élni, és közben Isten meg csak úgy fogja magát és kiszolgáltat.

Dani megkezdte az óvodát. Első három nap végigsírta, aztán megbetegedett. A következő héten két napot bírt csak, de azt a kettőt és végigsírta. Hazaérve közölte Nikivel: anya, sírtam utánad! És a másik oldalon persze Niki is elmondta, hogy nem túl jó ez a rendszer. Biztos, hogy sokféle technika van arra, hogy hogyan válasszuk el a gyermeket az édesanyjától, de az is biztos, hogy ez minden esetben fájdalommal jár. De erre a fájdalomra szükség van, mert szükség van az elszakadásra, arra, hogy önállóvá, önálló életre képessé váljon a gyermek, hiszen nem függhet egész életében a szüleitől.

Isten sem marionett bábukat szeretne látni maga körül. Ezért ad ki bennünket a Sátánnak, ahogy Jézus fogalmaz, hogy az megrostáljon bennünket, mint a búzát.

A rostálás szeleléssel történt, feldobták a búzát a magasba, és a szél kifújta a könnyebb polyvát. Csak a jó, ép búzaszemek maradtak meg.

Isten jót szeretne nekünk. Hiszen azt szeretné, hogy vele legyünk, de vele csak úgy lehetünk, ha egészséges búzaszemek vagyunk.

De ahogy a gyereket sem csak betesszük a csoportba az óvodában, úgy Isten sem hagy magunkra bennünket a Sátánnal: ³²*de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited:*

Kell ennél nagyobb biztatás? Jézus imádkozik, sőt könyörög Péterért, az ő hitéért. És könyörög értünk is, nem hagy magunkra. Szentlelkét árasztja ki ránk, hogy megállhassunk az ördöggel szemben, minden kísértésben, ráadásul ad mellénk társakat is. *azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.*

ha majd megtérsz... miért ez a kitétel itt Jézus részéről, annak a Péternek, aki nem is olyan régen kimondta, amit addig senki sem mert: hogy Jézus a Krisztus, a várva várt messiás, az Isten fia. Ő az akiről a próféták szólnak, ő az, aki szabadságot, és életet hoz.

... ha majd megtérsz... de hisz ő a köszikla...

³³*Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!”*

Na ugye, hát tényleg ő a köszikla, még a halálba is vele menne... .. ha majd megtérsz...

A Sátán nem csak ki fogja kérni, hanem már kikérte Pétert. Egy egészen apró dolog, az emberi hiúság az, ahol a Sátán fogást talál Péteren már akkor, amikor Jézussal beszélget.

Az Ördög ügyvédje című filmben Al Pacino – aki a Sátánt játssza – mondja ki a végén, amikor ismét elbukik a kiszemelt áldozat: hiúság – a kedvenc bűnöm. Ha nem is a kedvenc, de valóban eléggé népszerű bűn a hiúság. Felhívni a figyelmet arra, hogy ember te magad is képes vagy megoldani ezt és ezt a helyzetet. Minek zavarnád vele Istent.

Még diák voltam, amikor a lelkészemmel beültünk a kocsiba és mentünk valahová. Ő azzal kezdte, hogy akkor induljunk és Isten segítsen az úton. Egyből az ugrott be, hogy miért kellene ide Isten, hát nem tud vezetni? Mosolyogató gondolat, de nagyon is a lényegre tapint rá. Mennyi minden van, amit nem Isten nevében teszünk, nem úgy indulunk el. Mert mi magunk is meg tudjuk oldani.

Péter kész volt. Felkészült volt mindenre.

³⁴*Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólok meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismeresz engem.”*

Péter – te köszikla – te, aki azt gondolod, hogy új életben jársz, hogy minden rendben van, ha ellátogatsz vasárnaponként a templomba, ha befizeted az egyházadót... Péter – te aki annyi mindenben keresztülmentél már, és még mindig itt vagy, nem mentél el, áldozol a nagyon drága idődből. Péter – te, aki otthon is imádkozol, és még az Írást is olvasod.

le fogod tagadni, hogy ismeresz engem. Háromszor. Nem csak kis botlás lesz, hanem tagadás, még ma.

Ilyen Péterek vagyunk. Kikért Péterek, akik nem bírnak megállni a maguk lábán, bár ezt gondolják.

De Isten ma azt üzeni, nem is kell. Az oltár előtti igében a hit fegyverzetének felöltéséről hallhattunk. Péternek is azt mondta Jézus, hogy imádkozott érte, hogy a hite ne fogyjon el. A hit fegyverei: igazságszeretet, megigazulás, evangélium hirdetés, hit, üdvösség, Lélek, és végül azt mondja Pál: imádkozzatok!

Mert az ember önmagától nem jut semeddig. Könnyűnek találtatik.

Zárszóként egy történet, amit nemrég olvastam:

Egy ember a mennyország küszöbére kerül. Szent Péter leül vele szemben:

- *Kicsit modernizáltuk az eljárást, 100 pontot kell gyűjteni, tudod, mint a tévés vetélkedőkben.*

- *Rendben, értem. Kezdhetjük!*

- *Szerinted mivel lehet pontot gyűjteni?*

- *Hát, tízparancsolat?*

- *Remek!*

- *Nos, sosem paráználkodtam. Volt egy feleségem, vele éltem le az életem, hűségben. 5 évig udvaroltam neki, az alatt csak a kezét fogtam meg. Semmilyen tiltott fogamzásgátlást nem követtünk el, 12 gyerekünk született...*

- *Rendben, ismerem a sztorit. Egy pont!*

- *Hmmm... Ja igen, mindig jártam misére, minden nap, nem csak vasárnaponként! Na jó, egyszer nagyon lázas voltam, akkor kimaradt egy hét, s háromszor el is késtem az Evangéliumról...*

- *OK, láttalak, ráadásul oda is figyeltél. Ez is egy fél pont!*

- *Másfél pont??? ... Hát akkor én itt biztosan nem fogok bemenni... Esetleg Isten kegyelméből...*

Csak Isten kegyelméből. Ahogyan Simon Péter is megtapasztalhatta azt, hogy Jézus imádsága meghallgatásra talált, és tagadásai ellenére mégis, Isten kegyelméből nem ragadt a Sátán hatalmában, hanem megtért és erősíthette a többieket is, úgy a számunkra is ott a lehetőség. Ne én akarjam elérni az Istent, hanem engedjem, hogy ő hajoljon le énhozzám, ezt akkor tudja megtenni, ha engedem, ha nem önmagamban bízom, hanem rábízom magamat teljesen. Ha valamiben gyakorolnunk kell magunkat, akkor ez az Istenre való ráhagyatkozás.

Ezt élhetjük át ma is az úrvacsora szentségében, az Istennel és az egymással való közösségben.